

DECIZIE

04 august 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie și Toma Nadejda,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Bobeica Calin în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui

*Zachirov Andrei xxx, născut la xxx,
originar și domiciliat în xxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.11.2017 - 17.06.2020;

Instanța de apel: 13.08.2020 - 18.11.2020;

Instanța de recurs: 22.02.2021 - 04.08.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 17 iunie 2020, Zachirov Andrei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.190 alin.(4) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a practica activității în domeniul gestionării mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani.

Conform art.85 alin.(1) Cod penal, la pedeapsa stabilită prin sentință, s-a adăugat integral, partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară din 02.06.2017 în limitele de 2 luni și 22 zile, cu privarea de dreptul de a practica activității în domeniul gestionării mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani.

S-a stabilit lui Zachirov Andrei pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani 2 luni și 22 zile, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a practica activității în domeniul gestionării mijloacelor bănești pe un termen de 5 ani, care se va calcula din momentul executării pedepsei principale.

În conformitate cu prevederile art.385 alin.(4) Cod de procedură penală, s-a redus pedeapsa aplicată inculpatului drept compensare pentru examinarea cauzei în termen îndelungat și s-a stabilit lui Zachirov Andrei pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a practica activității în domeniul gestionării mijloacelor bănești pe un termen de 5 ani, care se va calcula din momentul executării pedepsei principale.

A fost admisă parțial, cererea de chemare în judecată înaintată de Păun

Grigore împotriva lui Zachirov Andrei cu privire la compensarea prejudiciului cauzat prin infracțiune.

S-a dispus încasarea de la Zachirov Andrei în beneficiul lui Păun Grigore suma de 6 250 euro sau echivalentul în lei moldovenești conform cursului valutar al BNM la data executării hotărârii, cu titlu de compensare a prejudiciului material cauzat prin infracțiune și suma de 5 000 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică.

A fost respins capătul de cerere înaintat de partea civilă Păun Grigore cu privire la compensarea prejudiciului moral în sumă de 100 000 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Zachirov Andrei, în perioada lunilor ianuarie-februarie 2010, realizându-și scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin escrocherie, aflându-se pe str. Alecu Russo, 28, mun. Chișinău în preajma magazinului „Green Hills Market”, l-a indus în eroare pe Păun Grigore prezentându-i ca adevărată fapta mincinoasă că el poate soluționa chestiunea eliberării din penitenciarul din regiunea transnistreană a ginerelui lui Păun Grigore pe nume Al Khatib Jihad, pentru ce Zachirov Andrei, a primit de la Păun Grigore suma de 6 250 euro, care conform cursului Băncii Naționale a Moldovei la 22.02.2010 constituia suma de 105 209 lei, după care inculpatul a întrerupt comunicarea cu Păun Grigore, cauzându-i astfel părții-vătămate o daună materială în proporții mari.

Ațiunile lui Zachirov Andrei au fost încadrate de prima instanță în baza art.190 alin.(4) Cod penal, individualizată prin „escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, în privința naturii și părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, care a produs daune în proporții mari.”

3. *Avocatul Bobeica Călin în numele inculpatului*, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea cerințelor sale, recurentul a invocat că, la materialele cauzei nu se regăsesc alte probe de facto decât însăși declarațiile părții vătămate și a martorilor, care sunt cointeresați în a „ajuta” partea vătămată pentru a-și recupera sumele de bani, or partea vătămată este în imposibilitate de a-și recupera suma de bani în raport cu expirarea termenului de prescripție de 3 ani, pentru astfel de cauze.

Astfel, din anul 2010 până în prezent Păun Grigore nu s-a adresat în instanță cu acțiune privind încasarea datoriei, dar nici Zachirov Andrei nu a restituit sumele primite timp de un deceniu. Incapacitatea de plată a inculpatului nu servesc temei astfel pentru a concluziona rea-intenția, totodată, partea vătămată nu a solicitat în nici o procedură, fie încasarea sumelor, fie încetarea contractului, recipisele semnate astfel fiind ignorate în favoarea „laturii penale.”

Apărătorul a indicat că, semnarea recipiselor, din contra reprezintă o asigurare a relațiilor civile stabilite, iar indicarea cuvântului „a împrumutat” și anume inițierea acestui indice, este o concluzie bazată pe aceleași declarații ale părților interesate.

A susținut că, toate alegațiile se fac doar în baza declarațiilor, martorii fiind

cointeresați în prezenta cauză penală, iar faptul precum că, Zachirov Andrei și-a asumat termenul de 10 zile pentru a se clarifica cu promisiunile făcute, este lipsit de suport probatoriu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2020, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea fără modificări a sentinței.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just a ajuns la concluzia că, inculpatul Zachirov Andrei a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.190 alin.(4) Cod penal.

Cu referire la motivele invocate de apărare precum că prima instanță a adoptat soluția incorectă de condamnare a inculpatului Zachirov Andrei și că acesta urma a fi achitat de sub învinuirea adusă în baza art.190 alin.(4) Cod penal, instanța de apel a constatat că prima instanță nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea acțiunilor infracționale, stabilirea și individualizarea pedepsei.

Instanța de apel consideră că aceste afirmații ale avocatului reprezintă opinia subiectivă a părții apărării, or, prima instanță în sentința corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(4) Cod penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art.100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concluzivității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a apreciat că, nerecunoașterea vinei integrale de către inculpat o apreciază ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina garantat de art.66 Cod de procedură penală și art.6 CEDO, or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificată ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Obiectul material al infracțiunii de escrocherie este format din bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.190 Cod penal, are următoarea structură: fapta prejudiciabilă alcătuită din două acțiuni (inacțiuni): a) acțiunea principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane; b) acțiunea sau inacțiunea adiacentă, care constă, în mod alternativ, în înșelăciune sau abuz de încredere; 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv a cărui mărime se situează între limitele de care depășesc 20 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

În art.190 Cod penal noțiunea „dobândire ilicită” are sensul autentic de „sustragere”. Nu există nici un temei de a afirma că escrocheria nu este o

infracțiune săvârșită prin sustragere.

Latura subiectivă a infracțiunii analizate se manifestă, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. De asemenea, la calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate.

La caz, instanța de apel a remarcat că este decorativă afirmația inculpatului Zachirov Andrei precum că a împrumutat banii de la Păun Gheorghe, or, din declarațiile martorilor audiați, nu rezultă că partea vătămată și inculpatul s-ar fi cunoscut până la fapta dată, cu atât mai mult că, însăși Păun Gheorghe a explicat că Zachirov Andrei a scris recipisa că a primit banii pentru împrumut, el nu a reproșat la fraza „pentru împrumut”, fiindcă a fost prima dată în astfel de situații și nu a conștientizat ce urmează, a mizat foarte mult pe încrederea în acesta. Totodată, instanța de apel a reținut că este evidentă situația că în recipisa întocmită de către inculpat, nu putea fi inserat scopul de fapt al transmiterii banilor, or aceasta l-ar compromite într-o eventuală faptă prejudiciabilă de trafic de influență.

În coroborare cu celelalte probe, instanța de apel a reținut declarațiile martorului Al Khatib Jehad, care la rândul său a indicat că, după o lună după ce a fost reținut, a fost adus la Judecătoria din or. Tiraspol, acolo Zachirov Andrei s-a așezat în mașina în care el a fost adus și i-a comunicat că este de la socrul său Păun Grigore și l-a telefonat pe socrul său, i-a dat de a vorbit cu acesta. Socrul i-a zis ca să aibă în el încredere pentru că acesta îl va ajuta. Atunci Zachirov Andrei i-a promis că degrabă el se va întoarce acasă, dar până la finalizarea judecării cauzei el nu l-a mai văzut pe Zachirov Andrei. La data de 01.06.2011 el a fost eliberat din detenție.

De asemenea, martorul a mai indicat că, după ce s-a întors acasă, socrul i-a spus că el a făcut cunoștință cu Zachirov prin intermediul unui prieten al martorului pe nume Suweuleh Ali Tabib Mohammad și i-a achitat lui Zachirov prima dată suma de 5 000 euro, apoi a doua oară suma de 1 250 euro pentru ca să-l elibereze pe dânsul din detenție, iar după ce i-a achitat a doua tranșă, Zachirov a dispărut și nu era de găsit.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel consideră dovedit faptul obținerii ilicite a mijloacelor de bani în sumă de 6 250 euro, or, inculpatul nici nu avea intenție să execute promisiunea sa de eliberarea a generelui părții vătămate Păun Grigore, în contextul că, după primire mijloacelor bănești, acesta a fost de negăsit.

Astfel, în sensul dat, partea vătămată Păun Grigore a relatat că, după transmiterea banilor în două tranșe lui Zachirov Andrei, acesta la apelurile lui sistematice nu prea răspundea, însă când răspundea mai cerea un termen suplimentar sau spunea ca să revină peste câteva zile, revenind iarăși nu-i răspunde la apel. Acest fapt a durat până în luna noiembrie 2010, după care numerele de telefon indicate de către Andrei, erau deja deconectate.

La caz, instanța de apel a remarcat că, imixtiunea penalului în sfera privată, sferă bazată pe principiul egalității părților, trebuie privită ca o ultimă măsură. Dacă ambele părți - debitorul și creditorul - obțin profituri de pe urma parteneriatului lor, rămânând proprietari asupra bunurilor sale (sau una dintre părți suferă prejudicii sub forma venitului ratat, fără a pierde însă dreptul de proprietate), atunci raporturile dintre cele două părți trebuie să rămână în continuare pe tărâmul dreptului civil. Dacă însă una dintre părți, asumându-și angajamente, nu are posibilitate și nici dorință să le execute (în prealabil fiindu-i transmise bunuri de

cealaltă parte, care astfel își pierde dreptul de proprietate asupra lor), este foarte probabilă necesitatea intervenției legii penale.

Delimitarea escrocheriei de încălcarea normelor de drept civil trebuie făcută luându-se în considerare două aspecte de maximă importanță: 1) atitudinea făptuitorului față de faptul transmiterii lui a bunurilor; 2) prezența disponibilității efective a făptuitorului de a-și executa angajamentele.

În continuare, instanța de apel a relevat că circumstanțele enunțate mai sus, arată clar că inculpatul Zachirov Andrei, de la bun început nici nu avea intenție de a executa promisiunea sa, în contextul în care din materialele cauzei, rezultă cert, că primind banii, Al Khatib Jihad nu a fost eliberat din detenție nici peste 10 zile promise, nici în următoarele luni, acesta fiind eliberat peste un an și jumătate în baza sentinței instanței de judecată, fapt menționat de însăși Al Khatib Jihad.

Astfel, instanța de apel consideră cert identificat și demonstrat fără echivoc faptul că acțiunile inculpatului Zachirov Andrei, sunt plasate anume sub aspect penal, fapta fiind dovedită prin probe pertinente și concludente, care coroborează între ele, iar în cele din urmă acțiunile acestuia just au fost încadrate în condițiile normei vizate de art.190 alin.(4) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiată afirmația precum că între inculpat și partea vătămată ar exista relații civile, or, din materialele cauzei, cert s-a stabilit că, inculpatul și partea vătămată nu s-au cunoscut până la presupusul împrumut, cu atât mai mult, din declarațiile martorilor audiați, rezultă că, inculpatul s-a asumat îndeplinirea unei promisiuni, care de fapt, este imposibil de a fi realizată, iar după primirea banilor, acesta s-a eschivat cu rea-voință de la restituirea bunului care nu îi aparține de drept.

4.2. Cu referire la individualizarea și stabilirea categoriei pedepsei inculpatului Zachirov Andrei, instanța de apel a reținut că prima instanță a ținut cont de prevederile art.6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunii grave prin prisma prevederilor art.16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din intenție, de personalitatea inculpatului care anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, nu se află la medicul narcolog sau psihiatru, nu are persoane la întreținere.

Circumstanțe ce atenuază răspunderea penală, conform art.76 Cod penal, în privința lui Zachirov Andrei, instanța de judecată a identificat - aflarea a doi copii la întreținerea inculpatului.

Circumstanțe ce agravează răspunderea penală, conform art.77 Cod penal, în privința lui Zachirov Andrei, instanța de judecată a reținut - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, în stare de recidivă.

Instanța de apel a evidențiat că, sancțiunea art.190 alin.(4) Cod penal, prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 7 la 10 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani, sancțiune în vigoare la data comiterii faptei.

Așa dar, instanța de apel, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, precum și cel din înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, consideră că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpatului, constată că corijarea și reeducarea acestuia este posibilă

cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a practica activități în domeniul gestionării mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani.

Totodată, instanța de apel a stabilit că prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 02.06.2017, Zachirov Andrei a fost condamnat în baza art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 800 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 16 000 lei, cu privarea de dreptul de a practica activități în domeniul gestionării mijloacelor bănești pentru un termen de 3 ani.

Având în vedere că, inculpatul Zachirov Andrei anterior a fost condamnat, pedeapsa nefiind executată integral, instanța de apel a constatat întemeiată soluția primei instanțe, care a stabilit o pedeapsa definitivă prin adăugare integrală a pedepselor aplicate, spre executare lui Zachirov Andrei - 8 ani 2 luni și 22 zile închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a practica activități în domeniul gestionării mijloacelor bănești pentru un termen de 5 ani.

Instanța de apel a considerat că, anume această pedeapsă în formă de închisoare, cu privarea de dreptul de a practica activități în domeniul gestionării mijloacelor bănești, este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpat, iar pedeapsă stabilită inculpatului este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptei comise de inculpat, cât și personalitatea inculpatului.

În plus, în conformitate cu art.385 alin.(4) Cod de procedură penală „Dacă, în cursul urmăririi penale sau judecării cauzei, s-au constatat încălcări care au afectat grav drepturile inculpatului ce derivă din calitatea procesuală a inculpatului, instanța examinează posibilitatea reducerii pedepsei inculpatului drept compensare pentru aceste încălcări.”

Instanța de apel a subliniat că, având în vedere norma dată, în raport cu perioada examinării cauzei penale, prima instanță, constatând faptul că, examinarea cauzei a durat un termen îndelungat, drept compensare a redus din termen numit, stabilindu-i lui Zachirov Andrei pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a practica activități în domeniul gestionării mijloacelor bănești pe un termen de 5 ani.

4.3. Cu referire la acțiunea civilă, instanța de apel reiterând prevederile art.1998 alin.(1) Cod civil, art.art.219, 220, 221, 387 Cod de procedură civilă, consideră că prima instanță justificat a dispus spre încasare din contul inculpatului Zachirov Andrei în beneficiul părții vătămate Păun Grigore, a sumei de 6 250 euro sau echivalentul în lei moldovenești conform cursului valutar al BNM la data executării hotărârii, respectiv și suma de 5 000 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică, or, acesta este prejudiciul cauzat prin infracțiune, respectiv și cheltuielile suportate de partea vătămată pentru asistență juridică.

Cu referire la prejudiciul moral, în cazul dat, nu s-a stabilit careva prejudiciu suportat de către partea vătămată, fapt ce a generat respingerea cerinței date.

5. Avocatul Bobeica Calin în numele inculpatului, contestă cu recurs hotărârile, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi decizii, prin care Zachirov Andrei să fie achitat, din motiv că fapta nu întrunește

elementele infracțiunii.

În motivarea cerințelor sale, recurentul invocă argumente similare celor din cererea de apel, suplimentar evidențiază că învinuirea formulată de către acuzator în raport cu materialele dosarului penal nu are la baza sa decât declarații, or probe precum procesul-verbal de examinare a descifrărilor telefonice, unde s-a constatat dispariția din rețea a lui Zachirov Andrei, nu demonstrează intenția învinuitului în comiterea infracțiunii.

De asemenea, relevă că în raport cu însăși datoria pe care o are inculpatul, aceasta de către ultimul nu a fost negată niciodată.

Notează că, în raport cu infracțiunea incriminată de escrocherie și elementele acesteia, că una din modalitățile de baza sub care se desfășurează acțiunea de escrocherie este abuzul de încredere. Acest raport se creează pe fundalul atitudinii de prietenie sau o alta afecțiune între făptuitor și victimă, atitudine care, este artificial creată și susținută, timp îndelungat, prin eforturile făptuitorului, această modalitate, incriminată inculpatului nu a fost demonstrată printr-un suport probatoriu, or, partea vătămată și martorii fiind audiați, nu au elucidat că făptuitorul ar fi avut vreo intenție de a crea o atmosfera prietenească intenționat pentru a primi suma de bani, ci contrariul, a fost oferit un împrumut persoanei cu care partea vătămată nu se cunoștea atât de bine, în vederea soluționării problemelor în regiunea Transnistria.

În plus, comunică că în jurisprudența națională, nu se regăsesc analogii speței în cauză, prin care în baza unei recipise de împrumut să fie intentată urmărirea penală, or din practica personală, organul de urmărire penală scoate persoanele de sub urmărire penală și încetează urmărirea penală, dat fiind existența relațiilor civile între presupușii făptuitori și presupusele părți vătămate. Totodată, persoana care deja și-au asumat obligații de natură civilă, nu poate fi trasă la răspundere penală, deoarece legea penală nu este un act de răzbunare.

6. Asupra recursului declarat a prezentat referință procurorul, care s-a pronunțat pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele dosarului, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal constată că deși titularul acestuia nu a invocat careva temeiuri pentru recurs stipulate la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, totuși acesta își exprimă dezacordul cu soluția instanței de apel în partea aprecierii probelor și condamnării inculpatului, temeiuri de casare care sunt prevăzute de pct.6) și 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În esență, criticele recurentului se axează pe ideea că instanța de apel nu au intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, acestea fiind apreciate greșit, eronat fiind dispusă condamnarea în baza art.190 alin.(4) Cod penal.

Raportând normele de drept citate la circumstanțele cauzei, Colegiul penal constată că aceste temeuri nu-și găsesc confirmare în speța dedusă judecării și în acest sens menționează următoarele.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale inculpatului Zachirov Andrei, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiind apreciate în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor.

Totodată, Colegiul penal constată că, recurentul critică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond, considerându-l ca necorespunzător circumstanțelor de fapt ale cauzei. Însă, aceste argumente nu pot fi reținute deoarece, conform art.101 alin.(2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei, instanța de judecată apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Colegiul penal, ține să menționeze că, toate probele administrate au primit apreciere la justa lor valoare, concluziile privind vinovăția inculpatului Zachirov Andrei în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(4) Cod penal, rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar motivele aduse de recurent, precum că instanța nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, țin de starea de fapt a cauzei. În contextul dat, Colegiul penal reține că art.427 alin.(1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat.

În consecință, Colegiul penal respinge ca nefondate argumentele avocatului că, instanțele de fond nu s-a expus asupra argumentelor apărării și au evitat de a da o apreciere probelor în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel s-au expus asupra argumentelor invocate de partea apărării, precum și asupra versiunii înaintate, probele administrate de organul de urmărire penală au fost apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, fapt ce a dus la constatarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Sub acest aspect, Colegiul penal apreciază drept întemeiată poziția instanței de apel, prin care a respins afirmațiile inculpatului că el nu a comis infracțiunea care i se incriminează și alegațiile avocatului Bobeica Calin invocate în apelul declarat precum că în faptele inculpatului lipsește componenta de infracțiune și că reieșind din conținutul recipisei se prezumă că raporturile dintre inculpat și partea vătămată sunt pe tărâmul dreptului civil, deoarece ele se combat prin probatoriul administrat de acuzare și reținut de către instanța de apel. Or, afirmațiile date sânt

contradictorii circumstanțelor și împrejurărilor de fapt stabilite de către instanțele de fond pe parcursul judecării cauzei.

În continuare, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a stabilit prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și cea care caracterizează latura subiectivă, precum și obiectul și subiectul infracțiunii.

De către instanțele de fond cert s-a stabilit că inculpatul Zachirov Andrei și partea vătămată Păun Grigore nu sau cunoscut până la presupusul împrumut, cu atât mai mult, din declarațiile martorilor audiați, rezultă că, inculpatul și-a asumat îndeplinirea unei promisiuni, care de fapt, este imposibil de a fi realizată, iar după primirea banilor, acesta s-a eschivat cu rea-voință de la restituirea bunului care nu îi aparține de drept.

Astfel, Colegiul penal apreciază drept întemeiate argumentele instanțelor de fond precum că, este cert identificat și demonstrat fără echivoc faptul că acțiunile inculpatului Zachirov Andrei, corect sunt plasate anume sub aspect penal, fapta fiind dovedită prin probe pertinente și concludente, care coroborează între ele, iar în cele din urmă acțiunile acestuia just au fost încadrate în condițiile normei vizate de art.190 alin.(4) Cod penal.

Astfel, instanța de recurs constată că, în cauză au fost stabilite toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Zachirov Andrei, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în mod obiectiv, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

În plus, se reține că motivele invocate în recursul de pe rol, au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct.4. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Suplimentar, analizând textul deciziei atacate (f.d.210-227, Vol. II) în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal atestă că, instanța de apel s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din decizie, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reieșind din concepția Curții Europene, art.6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kossier v. Franța, nr.38748/97 din 9 martie 1999).

În contextul celor menționate, Colegiul penal conchide că, decizia instanței

de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la emiterea soluției contestate, precum și motivele adoptării ei, motivarea soluției nu contrazice dispozitivului hotărârii, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

În atare circumstanțe, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârii contestate și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Bobeica Calin în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2020, în cauza penală în privința inculpatului *Zachirov Andrei xxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la 11 octombrie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda